

[Tom Behnke]

Jamen her er altså kun tale om et beslutningsforslag, ikke et lovforslag.

Hr. Villy Søvnald talte meget om resultaterne inden for de områder, hvor der tidligere har været anvendt tvang, f.eks. psykiatrien. Det er ikke den form for tvang, der skal benyttes i behandlingen af narkomaner, det er ikke et spørgsmål om at spænde dem fast, som man gør med psykiatriske patienter. Tanken er, at man skal kunne tilbageholde dem, tale med dem, overbevise dem om, at de skal blive, men at man har som en sidste mulighed, hvis alt andet slår fejl, at man i hvert fald kan låse af, så de bliver på institutionen, indtil abstinenserne er væk. Og abstinenserne forsvinder jo igen i løbet af nogle timer – og det timetal kan vi så diskutere, men de forsvinder i hvert fald – og så er narkomanen tilbage i en rimelig klar situation, hvor han igen er i stand til at tænke rationelt.

I udsendelsen fra Egeborg Behandlingscenter så vi jo en narkoman, der ville forlade stedet under indflydelse af abstinenser. Hans venner og veninder, der også var under behandling, blev ved med at samtale med ham, bad ham igen og igen om at blive der, og til sidst fik de ham overbevist. Og da man interviewede ham dagen efter, kunne han godt selv indse, at det var meget fornuftigt, at han ikke havde forladt institutionen dagen før, da han havde sine abstinenser. Det er altså kun de dér korte perioder, man skal ud over.

Og der er slet ikke tale om, at man skal tvinges ind i behandlingen. Vi kunne selvfølgelig godt have sat det helt skarpt op og stillet forslag om, at alle narkomaner skal tvinges til behandling og låses inde, og at de ikke kommer ud, før de er afvænnede. Men det er ikke det, vi vil.

Man kunne selvfølgelig også gå over i den anden grøft og sige: Vi frigiver narkoen totalt, og så må man i øvrigt selv om det, folk skal have deres totale personlige frihed til at dø på gaden, hvis de vil det. Men det er heller ikke det, vi vil. Vi vil lave en mellemtag, fordi vi er klar over, at det behandlingssystem, vi har i øjeblikket, ikke er tilstrækkeligt. Det har jeg i hvert fald selv hørt fra adskillige narkomaner, der har været gennem adskillige behandlinger, og hver gang de får abstinenser, meddeler de institutionen, at nu ønsker de ikke at være der længere, og så går de lige ned og får et nyt fix,

og så er de på den igen. Så går der et stykke tid, indtil de synes, at nu er de for langt ude i tovene igen, og så begynder det hele forfra. Og der er adskillige narkomaner, som selv udtrykker ønske om at få lov til at indgå en kontrakt, så de kunne blive tilbageholdt i abstinensperioderne, for det er det eneste, der mangler, for at de kan komme helt ud af misbruget.

Fru Bente Juncker talte meget om placeringen af de klinikker, hvor man udleverer metadon osv., men det vil jeg ikke komme ind på her. Fru Bente Juncker var også inde på, at metadon sikkert er udmærket, men her skal man være opmærksom på, at metadon er også narko. Metadon er lige så skadelig som narko, det er bare et erstatningspræparat. Så det nytter overhovedet ikke, at socialforvaltningen og lægen siger: Nu får du så og så meget metadon, og når du har taget det, kan du komme igen, hvis du gerne vil have noget mere – og så bliver kvantummet sat op og sat op og sat op, og til sidst er man helt ude i tovene i en metadonrus. Skal der endelig bruges metadon, skal det ske under kontrollerede forhold og kun i en kort nedtrappingsperiode, så man hurtigst muligt også bliver uafhængig af det.

Fru Vibeke Grønbæk og andre var inde på, at vi ikke har skrevet noget om tvang nogen steder i beslutningsforslaget. Det er helt bevidst, det er for ikke at føre debatten på vildspor og ud i den retning, som hr. Villy Søvnald ønsker: at vi skal nå frem til nogle tilstande som på de psykiatriske sygehuse, hvor man fikserer patienterne, sætter dem i gummicelle osv. Det er slet ikke så langt, vi vil ud, og der er slet ikke behov for at komme så langt ud. Det er ikke den form for tvang, der er brug for, men mulighed for at tilbageholde narkomanerne, så længe behandlingen står på.

Ligeledes var fru Vibeke Grønbæk inde på, at man kan komme meget langt ad frivillighedens vej. Men som jeg sagde før, går det kun, indtil abstinenserne melder sig, for så forlader narkomanen institutionen, og så er vi tilbage i problemet igen.

Fru Vibeke Grønbæk mente også, at vi har brug for nogle flere oplysninger, og at det ikke er muligt at tage stilling på det foreliggende grundlag. Et beslutningsforslag går jo udelukkende på, at hvis intentionerne i øvrigt er udmærkede og teksten på forsiden er udmærket, så kan man jo godt støtte det her og derefter